



Begyndelsen på enden

I profetens (fred være med ham) land var temperaturen steget til over fyrre grader, og de mange handlende krøb ind i skyggen under de hvide markiser på markedet. De vantro besættelsesstyrker patruljerede i gaderne, men ville aldrig lykkes med at knække den muslimske modstandskamp.

En gade tæt ved lufthavnen i byernes by, Bagdad, lå øde hen, da et checkpoint blokerede vejen. De dårligt uddannede overløbere, som de vantro hunde trænede til at blive deres forlængede arm og kaldte sikkerhedsstyrker, bevogtede det midlertidige checkpoint.

Et par udenlandske sikkerhedsvagter stod storsvedende og hjalp de irakiske forrædere med at få styr på deres procedurer for at gennemse køretøjer.

For sent fik de øje på den tonstunge lastbil, der i høj fart kom kørende direkte mod checkpointet.



Enden på begyndelsen

Efter mødet med Zarqawi var Hazim opstemt af krigslyst, men den sindstilstand blev i løbet af de næste par dage afløst af en skyldfølelse, da han indså, at det var muslimer, han potentielt ville skulle slå ihjel. Shiamuslimer, men dog stadig muslimer.

I to dage forlod han ikke sit safe house. Hvileløst vandrede han rundt i det lille rum kun afbrudt af bøn og den simple mad, der blev bragt til ham. På tredjedagen vandt Hazims tro på, at det ville være haram at slå andre muslimer ihjel. Og det selvom han gentagne gange havde hørt det prædike, at man kunne retfærdiggøre en intern muslimsk kamp, og at man dermed kunne legitimere angreb på shiamuslimer. Hazims tro på, at den sande Jihad var mod de usle amerikanere og deres medløbere, vandt den indre magtkamp i hans sind. I stedet for at følge Zarqawis ordre om at bombe Den Gyldne Moske begyndte han nu at planlægge et angreb, der skulle svække de amerikanske aggressorer og sende et signal til de shiamuslimske magthavere, om at de ville tabe kampen uanset hvad.

Fra Zarqawis godt gemte, men udtømmelige lagre, rekvirerede Hazim en større mængde sprængstof, detonatorer, fjernudløbere, ammunition og andet materiel til det forestående angreb. Han ville selv skaffe

køretøjerne, selvom han fik tilbuddet om at få dem direkte fra Zarqawis kilde. Planen var at kapre tre biler fra de selskaber, der hjalp besættelsesstyrkerne, så de kunne komme så tæt på målet som muligt.

På en nyoprettet Yahoo mail sendte han en kort besked til Zarqawi og bad om at få tildelt tre martyrer, der var trænet og klar til at ofre sig for Allah, den almægtige. Zarqawi mente, det var skudt noget over målet, at Hazim skulle bruge tre martyrer, da de var en knap ressource og samtidig krævede en udvidet uddannelse. Han foreslog derfor Hazim at omlægge planen, så den ikke indbefattede martyrer, men udelukkende inkluderede konventionelle midler. Men Hazim var fast besluttet på at gennemføre sin plan, og end ikke Zarqawi skulle blande sig i den opgave, så han sendte en mail tilbage, hvor han fastholdte sine ønsker. Noget overraskende godkendte Zarqawi planen og lod Hazim vide, at hans martyrer ville ankomme til Bagdad inden for en uge.

I en diskret grå coupé kørte Hazim gennem Bagdad og koncentrerede sin energi om at køre så tæt på lejrene ude ved lufthavnen som muligt. Han købte endda en billet til et flyselskab og kørte derfor hele vejen til afgangshallen i det, der engang havde heddet Saddam International Airport. Med vanlig sans for usmagelighed havde amerikanerne fjernet det navn og kaldt lejrene, der omgav lufthavnen, for Camp Victory.

For at teste de amerikanske sikkerhedsforanstaltninger drejede Hazim fra ved en afkørsel mellem det yderste checkpoint og lufthavnen for at se, om det ville være muligt at køre hele vejen ind i deres lejr.

Det føltes som evigheder at tilbagelægge de få kilometer, da kæmpe ørkenfarvede lastvogne med 20 og 40 fods containere blokerede den hullede grusvej. Efter et par kilometer på den ujævne vej blev Hazim stoppet ved et checkpoint og afkrævet et ID-kort, hvilket han på ubehjælpeligt engelsk forklarede, at han ikke havde. Den smilende amerikanske soldat bad ham derfor vende om.

Hazims forestilling om de hårde amerikanske soldater blev lidt punkteret, og han undrede sig over de mange historier, han havde hørt om biler og personer, der blev skudt på uden grund. Men han glædede sig indvendigt over hans opdagelse og mente, at planen, der var ved at tage form i hans hoved, ville kunne lykkes.

Han lagde bilen bag en lastbil og scannede lejrens perimeterhegn for svagheder, men kunne ikke umiddelbart finde nogen huller i det tre meter høje hegn, der var toppet af et pigtrådshegn. Med nogle hundrede meters mellemrum var der opsat udkigstårne indhyllet i sløringsnet, men Hazim kunne ikke se, om de var bemandede.

De næste par dage snusede han rundt langs hegnet uden at finde det, han søgte, og han begyndte at tvivle lidt på planen og indså, at den måtte raffineres for at virke.

Når mørket faldt på, fandt Hazim sit gamle kort over Bagdad frem. Han studerede det grundigt, og efterhånden som han kom hele vejen rundt om lufthavnen, fandt han ud af, at der kun var en vej ind – gennem hovedcheckpointet. Hans plan var at sende en martyr af sted i en bil lastet med sprængstof og artillerigranater og

lade den sprænge midt i checkpointet. Midt i forvirringen skulle de to lastbiler så køre igennem uden at blive kontrolleret. Den mellemstore lastbil skulle derefter udløses midt i det næste checkpoint, 500 meter fra lufthavnens hovedindgang, hvilket ville bane vejen for den store lastbil, der skulle bringes til sprængning midt i hovedindgangen til Bagdad International Airport. Men inden han kunne komme så langt, manglede han stadig at skaffe bilerne og bestemme tidspunktet for angrebet.

Den første bil skaffede han relativt nemt ved at få et par af de betroede Al Qaeda-sympatisører til at hijacke en bil på kanten til Sadr City. Indehaveren flød kort tid efter rundt i Tigris med et større hul i nakken og hænderne bundet på ryggen. Den formastelige havde i et stykke tid været på dødslisten, da han arbejdede som livvagt for en minister i den shiitiske regering, og Hazim så derfor muligheden for at slå to fluer med et smæk.

Den mellemstore lastbil skaffede Hazim fra en underleverandør til firmaet, der leverede vand til de enorme amerikanske lejre. Den afdankede lastbil lækkede fra alle ender og kanter, men vandet skulle alligevel hældes fra og erstattes med sprængstof og artillerigranater. For ikke at lastbilen skulle blive meldt forsvundet, byttede han chaufførens liv med tavshed. Chaufføren skulle sige til sin arbejdsgiver, at han havde sat den på værksted, så der ikke var nogen, der skulle finde på at melde den stjålet eller endnu værre begynde at eftersøge den.

Den sidste lastbil kappede Hazim og et par sympatisører ikke så langt væk fra den Grønne Zone, hvor en skraldebil fra Eco-Systems var på vej ud til en losseplads i den østlige del af Bagdad. Den skræmte chauffør skilte de sig af med på samme måde som tidligere. En hvid hætte over hovedet, hænderne tvunget sammen med håndjern på ryggen og et enkelt nakkeskud, hvorefter han blev hældt ud i Tigris' langsomt flydende vand. Nummerpladerne blev hurtigt skiftet til et andet sæt Bagdad-skilte.

Bilerne klargjorde de i et safehouse i bydelen Adhamiya i det nordlige Bagdad, en bydel, der paradoksalt nok var under amerikansk beskyttelse. I fugleflugtslinje var der ikke mere end to-tre kilometer til den berygtede Sadr City-bydel, hvor de shiitiske militser dominerede. Amerikanerne og deres forbandede irakiske lejesvende var begyndt at konstruere en mur, der skulle skille de to grupper ad, hvilket når den var færdig ville gøre det endnu mere besværligt at bevæge sig frit omkring.

I garagen bag den grå toetagers bygning brugte Hazim og tre Al Qaeda-operatører flere dage på at bygge køretøjerne om til deres nye formål. Personbilen fik monteret kraftigere fjedre, så det ikke ville se påfaldende ud, at den kørte med voldsom overvægt. Den gamle sorte Chrysler fik desuden et hurtigt serviceeftersyn, så den ikke faldt fra hinanden inden den nåede destinationen.

Forsyningerne af sprængstof og artillerigranater ankom i en lind strøm i løbet af de kølige aftener. Arbejdet skred kun langsomt frem, da granaterne skulle lægges helt præcist og omvikles af nogle meter sprængsnor.

I den store Eco-Systems-lastvogn pakkede Hazim yderligere kuglelejer, søm og andet metalskrot i for at maksimere effekten af sprængvirkningen.

På den femte aften erklærede han sig tilfreds med resultatet og begyndte derefter at sammensætte de efterretninger fra lufthavnen, han havde modtaget, mens opbygningen skred frem. Et par lufthavnsarbejdere var på Al Qaedas lønningsliste og leverede beredvilligt informationer om, hvem der rejste og ankom. Hazim havde personligt instrueret dem i at finde rejsetidspunkter for politikere, udlændinge og andre fjender af islam. De lange passagerlister indeholdt ingen politikere eller andre, der var interessante mål, men Hazim vidste, at det ville kunne betale sig at vente. Tålmodigheden betalte sig efter et par dage, hvor Hazim på sin Yahoo mail fik en liste tilsendt, der indeholdt navnene på en række politikere, herunder den irakiske transportminister. Han gennemførte en sidste rekognosceringstur til lufthavnen og fandt sikkerheden lige så lemfældig som sidst, hvilket overbeviste ham om, at aktionen kunne sættes i gang.

Fra en ny e-mail-adresse sendte Hazim en besked til Zarqawi og bad om at få de tre martyrer sendt til en adresse i Bagdad, hvorfra han ville overtage ansvaret for dem. En time senere dukkede en mail op i indbakken, der bekræftede, at de tre hellige krigere ville ankomme senest næste morgen sammen med deres føringsofficer. Zarqawi spurgte til, hvordan planlægningen skred frem, og hvorfor Hazim stadig befandt sig Bagdad, og ikke Samarra, hvor Den Gyldne Moske var placeret.

Hazim svarede kort, at alting gik, som det skulle, og at han af hensyn til operationssikkerheden ikke kunne fortælle mere.

Til lyden af et par fjerne eksplosioner og geværskud lagde Hazim sig til at sove og så frem til morgendagens store anslag mod de shiitiske magthavere. Og med lidt held også mod en del af de fremmede invasionsstyrker, der fortjente at få tilføjet et nederlag.

Natten blev ét langt mareridt, og Hazim begyndte allerede meget tidligt om morgenen at se frem til tidspunktet for første bøn.

Noget groggy gennemførte han morgenens første bøn og modtog kort efter de udvalgte martyrer, der kun flygtigt hilste på Hazim. For at bevare deres koncentration og ikke mindst motivation blev de hurtigt ført til hvert deres rum, hvor de kunne fordybe sig i bøn og lytte til de himmelske tekster fra en medbragt discman.

Ved middagstid bekendtgjorde deres føringsofficer, at de var klar til at gennemføre deres opgave, og Hazim gennemførte en kort, men intensiv, instruktion, der omfattede tidsplan, rute og destination. Hver af de tre martyrer fik anvist et køretøj og en kort introduktion til de to udlødere, hver bil var udstyret med.

Hazim ville personligt følge gennemførelsen og besluttede i sidste øjeblik at køre forrest som vejviser helt indtil et par hundrede meter før det første checkpoint. Sammen med martyrernes føringsofficer drejede han den ramponerede Peugeot ud i Bagdads kaotiske gader og ledte de tre efterfølgende køretøjer sydpå, til de passerede den Grønne Zone og kørte ind på lufthavnsvejen, hvor amerikanerne havde opført en betonmur på hver side af den stærkt trafikerede vej. En halv kilometer før det første checkpoint vinkede han den første bil forbi og lod

den køre frem mod de første. Hvis Allah ønskede, ville den første bil eksplodere om mindre end et minut og tage et antal vantro med sig direkte ned i helvede.

Den stærkt overlæssede bil med den første martyr satte farten op, netop som en irakisk soldat gjorde tegn til at den skulle sætte farten ned. Et par udenlandske supervisorer nåede at åbne ild mod bilen, men den heroiske martyr nåede målet og udløste sprængstof og granater midt i det travle checkpoint, helt efter Hazims plan. I minutterne efter var der totalt kaos, og de havde ingen problemer med at snige de tre tilbageværende biler og lastbiler igennem. Da de passerede det udbombede checkpoint, kunne Hazim skimte kroppe, der var brændt til ukendelighed, og stanken fik ham til at holde vejret.

Den voldsomme eksplosion havde vækket den slumrende amerikanske hær, der straks satte sine kamphelikoptere på vingerne, kun for at konstatere, at de igen skulle ud og rekruttere nye medlemmer til deres irakiske marionethær. Da den første Apache nåede det stadig brændende checkpoint, udløste den anden martyr vandvognen i en eksplosion, der kunne høres, ses og mærkes over det meste af Bagdad. Den enorme detonation havde fjernet det meste af checkpointet og dets personel, og kun et par betonpiller stod tilbage og lignede et grotesk monument over, hvad der engang havde været sidste kontrolpunkt for rejsende til lufthavnen. Eco-Systems vognen fortsatte mod lufthavnen med Hazim liggende lige bag ved. Ved rampen, der førte op til afgangshallen, var der opstillet en vejspærring og to rædselsslagne irakiske rekrutter stod med hver sin AK 47 og så ud til at have mere lyst til at flygte, end blive på deres post. Da den tunge lastvogn ikke gjorde antydning til at stoppe, åbnede de ild mod førerhuset, og en kugle ramte føreren så han faldt slapt ned på gulvet. Hazim flåede en AK'er frem fra bagsædet og kørte frem fra sit skjul bag lastvognen og åbnede ild mod de to overraskede soldater, der begge fandt det mest hensigtsmæssigt at tage flugten. Lastvognen var blevet bremsset oppe på rampen, da den havde vædret autoværnet. Hazim løb med den rygende AK'er, dopet af adrenalin og uden at ænse faren, frem mod lastvognen. Fremme ved lastvognen trak han den døde martyr ud af bilen og fik hurtigt konstateret, at vognen stadig kunne køre. Uden at tænke tanken til ende besluttede han sig for at gennemføre den afsluttende opgave selv, og fik på mirakuløs vis den tungt lastede skraldebil trillet hen foran hovedindgangen. Han trykkede på den ene udløser, mens han reciterede koranvers. Detonationen udeblev, og han fandt febrilsk frem til den anden udløser, der var sølet ind i blod. Med blikket stift rettet mod lufthavnsindgangen, hvor en anseelig mængde mennesker prøvede at komme ind, trykkede han på knappen, der ligesom den første ikke reagerede.

Hazim nåede lige at tænke, at det ikke var Allahs vilje, at angrebet skulle gennemføres, da en enorm ildkugle raserede Bagdads Internationale Lufthavn. Føringsofficeren i bilen bagved havde observeret, at der var problemer med udløserne, og havde derfor aktiveret den ekstra udløser, der kunne bruges, hvis modet skulle svigte den udvalgte martyr.

